

הדלקת נרות			
ר"ח	אחד	ביום	שבת
18:26	17:47	16:33	ירושלים
18:23	17:48	16:49	תל-אביב
18:23	17:46	16:40	חיפה
18:26	17:49	16:52	באר שבע

נחל'י נצח

יו"ל ע"י מוסדות מרכז / בראשות הרב שמואל שטרן שליט"א

דבר ראש הישיבה

התחדשות

בכל יום אנו יוצרים מחשבות מצרים • כאשר מסתלקת הדעת • קשיים נערים • הסתרות מתגברות • ואני לא מתבלבל • לא נבהל מהמשבר • ויוצא גם עכשיו ממצרים של היום

וניגון יודע שאין ייאוש בעולם כלל. בכח הניגון יכולים לעבור את כל המשברים שבעולם, כי מי שיש לו ניגון הוא כל הזמן מתחדש, בבחינת מה שכתוב "ומעין מבית ה' יצא", שכל הזמן יוצאים מים חדשים.

ולכן כתוב במשנה (ביכורים פ"ג) בסדר הבאת הביכורים, ש"השור הולך לפניך וקרניו מִצְפּוֹת זָהָב וְעֶטְרָת שֶׁל זֵית בְּרָאשׁוֹ. הַחֲלִיל מִכָּה לְפָנֶיךָ... הפחות, הסִגְנִים וְהַגְבָּרִים יוֹצֵאִים לְקֶרְתָּם... אֶפְלוֹ אֲגָרִיפֶס הַמֶּלֶךְ נוֹטֵל הַסֵּל עַל כֶּתֶף וְנִכְנָס... הַגִּיעַ לַעֲזָרָה וְדָבָר הַלּוֹיִם בְּשִׁיר: "אֲרוֹמְמֶךָ ה' כִּי דִלִּיתָנִי וְלֹא שָׁמַחְתָּ אֵיבִי לִי". מדוע מביאים את הביכורים בשמחה כזו מיוחדת, ורקדים, שרים, מקשטים את השוורים וכו', מה שלא מצינו בשאר מצוות?

ואפשר לומר שענין הביכורים הוא ההתחדשות בעבודת ה', כי לאחר שהעץ היה בלי פירות הוא התחדש ושוב מתחיל לתת פירות, ולכן עושים כזה עסק גדול סביב הפרי הראשון שהעץ התחיל להוציא, מאחר שההתחדשות הינה חלק חשוב מאוד בעבודת השם.

גם היום ראש-השנה!

ועלינו ללמוד מכך שצריכים בכל פעם להתחדש בעבודת ה', אם לא הצליח בבוקר יתחדש בצהריים, אם לא – יתחדש בערב. כתוב על רבינו הק' שעשה כמה וכמה התחלות חדשות בכל יום [כי היה מתחדש מספר פעמים ביום], וכן אמר רבינו שבכל יום היו לו עליות, והוסיף: "אוי ואבוי אם לא היתה לי עלייה", כי בכל רגע רבינו היה מתחדש שוב ושוב, בכל פעם היה עולה עוד עליה ועוד עליה, אינסוף עליות, כל פעם היה נולד מחדש.

וזהו סוד ראש השנה שהוא ראשית בבחינת ככור, בבחינת הבאת ביכורים שהוא סוד ההתחדשות, ולכן נוסעים בראש השנה לצדיק כי זהו זמן המסוגל ביותר להתחדש.

וזה נכלל בדברי רבינו שאמר "כל העניין שלי הוא ראש השנה" (כמובא בחיי מוהר"ן), והנה הפירוש הפשוט הוא שצריכים להגיע אליו לראש השנה. אך פירוש נוסף הוא שבראש השנה זוכים להתחדשות, כי מתחילים שנה חדשה. ובאמת צריכים לדעת שכל יום מימי השנה הוא בחינת ראש השנה, וזה הפירוש "כל העניין שלי הוא ראש השנה", כי בכל יום צריכים להתחדש כמו ראש השנה, ולכן כביכול כל יום נעשה ראש השנה. נמצא שכל העניין של רבינו הוא התחדשות, שבכל יום יש לעשות התחלה חדשה לגמרי בחיות מחודשת ונפלאה.

הרה"ק מקאמארא מביא בשם הבעל שם טוב הקדוש שבכל יום יש יציאת מצרים, כי בכל יום האדם יורד לכמה בחינות של חשכות והסתרות של מצרים. והצדיק מאמין ויודע שכל המאורעות והקשיים הם בהשגחה פרטית, ובאמונה הזאת הצדיק יחיה, שאף על פי שעובר עליי מצרים בכל יום, יש בעיות כאלה וכאלה, עניינים כאלה ועניינים כאלה, הכל משמים ואני מחכה ומקווה שאגאל ואעשה לברייה חדשה.

ממשיך הרה"ק ומסביר שזה כוונת רבי אלעזר בן עזריה שאמר במשנה בברכות ש"מזכירים יציאת מצרים בלילות", "לילות" רומז על החושך והגלות כשהקליפות סובבים אותנו וגורמים להסתרה, דהיינו שבכל יום עלינו להזכיר את יציאת מצרים העכשווית, שבגלות ובחושך שלנו אנחנו נגאלים.

זה חדש מהיום

ובפרט שהרי גלות מצרים היתה על פי הקבלה הסתלקות הדעת, וגם לנו קורה פעמים

רבות שמסתלק לנו הדעת. ובמקרה כזה צריך להתחזק באמונה ולדעת שה' אתנו בכל רגע ורגע, להאמין שבכל יום ורגע מתחילים חסדים חדשים נפלאים, שכל אחד יכול להתחיל מחדש, אפילו אם נפל לאן שנפל, כי חסדו וטובו של ה' יתברך חל על כל אחד, אפילו על הגרוע שבגרועים, ולכן גם אם עובר על האדם משבר – גם הוא יכול להתחיל מחדש.

ולכן המצווה הראשונה שניתנה לעם ישראל היא להתחדש, כמו שמבואר בפרשה על מצוות קידוש החודש שהיא כשהלבנה מתחדשת ומתחילה מחדש.

ורבי נתן זי"ע"א מוסיף ואומר שכל הבריאה מתחדשת תדיר, כי אין יום דומה לחברו ואין אדם דומה לחברו, ואין שעה זו דומה לשעה זו, וגם המזלות והכוכבים – ה' לא עושה שני דברים אותו דבר, כל הזמן יש התחדשות והתחדשות.

וכך זה גם בבירור הניצוצות הקדושים, כי לכל אחד יש ניצוצות השייכים לנשמתו שצריך לברר, אך גם אם לא הצליחנו לברר את הניצוצות של היום מחר יש ניצוצות חדשים לברר, וכן לכל חודש שנה יש הניצוץ שלה ולכל שנה יש הניצוץ שלה וכו'.

העץ החליט להתחדש

עצה נפלאה להתחדשות הוא הניגון והשירה, כי הניגון הוא החיות שיש בכל דבר, ולכן אדם שיש לו חיות

להזמנות:
02-6289761
052-7679638

ספרו החדש
של הרה"ק שמואל
שטרן שליט"א

שביל חדש
נפתח אל הלב

מצרים האישית

יפסיק לחלוטין לשערך ולבחון תדיר את מצבו ביחס למה שדמיון בחלומות גדולתו או ביחס למעמדו כלפי אחרים וכדומה, אלא יחיה באמונה פשוטה ושלימה: ה' שלח אותי לעולם בשביל לעשות את מה שעלי לבד לעשות ברגע זה, ובשביל לחיות עם אמונה ברגע הזה. בכוח האמונה הזו הוא דבוק ומחובר לבוראו, מרגיש בקרבת ה', מרגיש את נשמת החיים אשר ה' נופח באפו ביחד עם העידוד והחיזוק ששולח לו בכדי להתחזק במצבו האישית ולקבלו באהבה. במקום לדשדש בכל מיני עגמות נפש ותרעומות על מצבו ובכל מיני תכניות השתדלות כיצד להתחמק מתפקידו – מקשים הוא לרוח ה' המחזקת ומעודדת אותו.

ואלו הם דברי הרה"ק רבי שאול ידידה ממוד"ץ (ישא ברכה ח"ג עמוד ו): למדונו חז"ל שבכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כפי שבני ישראל ראו את עצמם במצרים, שם ראו את עצמם כמו שהם באמת, בלי כחל ושרק, רק על ידי האמת – שכל אחד ידע את וחסרונותיו ולא ניסה להסתיר – וזו לצאת מהגלות!

לעולם לא תצליח

בנוסף לכך ובהתאם לזאת עלינו להשתדל לברוח מאותם מחבלים רגשיים המייצרים שדה מוקשים של מצרים, המנסים לתקוע לנו מקלות בגלגלים ולפזר סביב הערות מחלישות, שחובה להתרחק מהם בכל מחיר.

ידוע מדברי חז"ל שלא היה אחד שאחרי שנכנס למצרים יצא משם, לא עבד ולא שפחה. מה הכוונה בזה? אלא שברגע שהוא נכנס שומע "אין לך סיכוי, לעולם לא תצליח לצאת מהמצב בו הנך מצוי", האדם מיד מתייאש.

יש לדעת כי רוב האקסיומות והנחות היסוד שלנו בנוגע אליו (האם אנו מצוינים או בינונים, חכמים או טיפשים) נבנות בילדות על ידי ההורים, המורים והסביבה שגדלו בה. האמונות המגבילות נוצרות אצלנו כתוצאה מכך שאנשים אחרים המעיטו בערכנו, זלזלו ביכולתנו וביקרו אותנו עשרות פעמים בגיל הילדות, מה שהביא אותנו לחוש כי איננו שווים ואיננו ראויים. על זה השקיעו המצרים את כוחם, זו דרכם.

ביסוד החשוב הזה לבד יצאנו ממצרים. הגאולה היא להשתחרר מהאמונות המגבילות, ולפיקח יש לזכרה בכל יום בכדי שאכן נסכים את אורה לקבל.

לסיכום: המטרה הסופית שלנו היא ניקוי מהשורש של הדפוסים השלילים הטבועים בנו, המונעים מאתנו לחוות הצלחות והגשמה עצמית. דרך צלחה!

פרשת השבוע קוראת לנו התורה לספר לבנינו על ניסי מצרים: "והגדת לבנך ביום ההוא לאמור, בעבור זה עשה ה' לי בצאתי ממצרים".

סיפור אינו הרצאה, גם לא חינוך. סיפור הוא שעה של קורות רוח רגועה, שבה המספר מספר, והמקשיב מאזין לו ברתק, ביטוי לקשר אישי חויתי ונעים שמטרתו להגיע לחיבור אל לב הילד.

זו השליחות החשובה ביותר המוטלת על כל אב ואם, הנותנת כוח להגיע ל"היתה יהודה לקדשו ישראל ממשלותיו", לו זכינו על ידי היציאה ממצרים לחירות עולם, אותה אנו מצויים לזכור פעמיים ביממה, בנוסף לכל שבת ומועד שאנו מזכירים אותה בקידוש, ולחמישים הפעמים שהיא מוזכרת בתורה.

כלל ישראל נושם את הפרשה הזו כבר למעלה משלושת אלפי שנה, גם היהודים הטרוידים בקושי הרפסה, בצער גידול בנים, בחוליים וייסורים ה", ואין להם פנאי ומנוחה לשקוד על התורה יומם ולילה, גם יהודים עם לב אבן אשר אינם מרגישים את הזכות להיות עבדי ה', גם הם מחויבים לזכור בכל בוקר וערב את ה"אני ה' אלוהיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלוהים", גם הם מחויבים לספר "את אשר התעללתי במצרים ואת אותותי אשר שמתי בהם".

תפסיק לבדוק מסביב

מדוע הדגישה התורה והמצווה היא באופן מיוחד "והגדת לבנך" לכל ארבעת הבנים, לחכם – לרשע, לתם – ושאינו יודע לשאול, להרחיב ולהסביר להם בסיפור יציאת ישראל ממצרים? אין אמנם יאמינו בכוחם לצאת מהמצר הטבעי הבנוי סביבם משעת לידתם ולא מאפשר להם להתקדם?

אך אם נשים לב נראה שהתורה לא ביקשה לגייר כל המצרים, לא ביקשו ישראל ולא חלמו שמשא ייקח לעצמו את כסא המלוכה המצרי חילוף פרעה הרשע, ולא כל דבר דומה לך. היהודים ביקשו בסך הכל לצאת למדבר שממה, לשמוע את דבר ה', לדעת מה ה' שואל ממני, לבנות משכן.

ביגשה זו ניתן להבין איך אפשר להיות בדורות של גלות וכל מיני מצרים ומכאובים, ובכל זאת להיות במצב של חירות עולם: היסוד שנלמד מציאת מצרים הוא שאכן האדם מסוגל לחיות את המתקוות ולקבל כוח לשרוד בתוך כל המצבים הקשיים שבחיי היום יום – כאשר

הצטרפו כעת למשכחת המנויים

ותהנו מחיים טובים יותר!

מנוי יחיד 28 ₪ לחודש בלבד!	מסלול 3 חודשים ראשונים ב-990 ₪ בלבד!	מסלול 12 חודש ראשון ב-11 ₪ בלבד!
--	---	---

מסלולי הצטרפות מיוחדים:

מוקד מנויים: 02-623-1218

הופיע!
719
סבת חושני

ניצוצות
הבית
אותה
בליבי

הבית
אותה
בליבי

דווקא עכשיו

וישלטו על כולך, רק תני להן את היחס המגיע להן, תעצימי אותן, תתעסקי בהן, וזה יבוא.

...

העם שלנו היה תקוע במצרים, לא האמינו בעצמם והרגישו שאינם שווים גרוש, והיו להם סיבות טובות מאוד לחשוב כך. אבל השם רחמן, והוא מסתכל על הנקודות הטובות! הוא מצא שלש-ארבע מצוות שעליהם הם כן הקפידו, ובכך הם זכו להיגאל.

וכך תהיה גם הגאולה הקרובה, השם יקבץ את נדחי עם ישראל, יקח את כל האובדים והנידחים באשור ובמצרים, וגם בהם השם ימצא נקודות טובות ויקבצם יחד, ובטוב הזה יבנה את בית המקדש השלישי במהרה.

גם אם לא שמים את הפוקוס על הנקודות הטובות הן קיימות, אך הן בגלות, מוקפות בטינופת ובעיות. רק כאשר מחפשים אחריהן, מוצאים אותן ומייקרים אותן פתאום הן מתחילות להשפיע, מתחילות להאיר ולהיות קשורות להשם בגלוי.

...

השולחן ערוך פותח את ספרו המיוחד במילים שכולנו זוכרים בעל-פה: "יתגבר כארילעמוד בבוקר לעבודת בוראו, שיהא הוא מעורר השחר".

כלומר: יהודי שרוע על מיטתו, אין לו כח לזוז ולהתקדם, מרגיש נפול וזרוק. אומר לו מרן: תתגבר כמו אריה! צא מזה! איך אצא מזה? איך אצליח לצאת מהחושך והשינה שאופפים את נשמתך?

פשוט מאוד: תעורר את השחר. תעורר את הנקודות הטובות והמאירות שיש בך, וכשתתמקד בהם אתה תראה שתצא מזה, שאתה מצליח לצאת מהשינה ומהחושך, שאתה כבר כן אוהב להתפלל וללמוד, שהנשמה שלך לא ישנה.

טעמו וראו!

(ליקוטי הלכות השוכמת הבוקר א')

ת

סתכל בלוח "דבר בעתו", בכל תחילת חודש יש שם הדרכה שלמה איך ניתן לראות את הירח. זו משימה קשה, כי הלבנה בתחילת החודש ממש דקה ועדינה ומופיעה מיד לאחר השקיעה, מה שאומר שהרקיע מואר עדיין ואתה צריך לחפש ולבלוש אחריה לפי המקום המשוער שהיא שם, ו...הופ, הנה, תפסנו אותה.

הלבנה מצידה ממש לא מבינה מה אתה עוקב אחריה כל כך. היא בכלל לא רוצה שתראה אותה במצב המביש הזה. תבוא באמצע החודש, כשהיא מאירה את שמי הליל באור יקרתי; אבל למה אתה מגיע עכשיו לראות אותה בבושתה, כשהיא כמגל דק המאיר באור חיוור? לא יפה!

ואנחנו לא מתכוונים לוותר, ומיד כשאנו רואים אותה מתחיל מסע מזורז לכיוון בית הדין, וכשאנחנו מעידים שראינו את הירח החדש קמים בית דין ומכריזים "מקודש מקודש!"

ואני עומד בצד ועיני מתחילות לזלוג דמעות. אז באמת זה נכון, כל הווארטים האלו שאפילו נקודה קטנה אחת מצילה את המצב? זה נכון מה שאמרנו לי תמיד שצריך להתחזק ולמצוא את טיפת הטוב שכן יש בי?

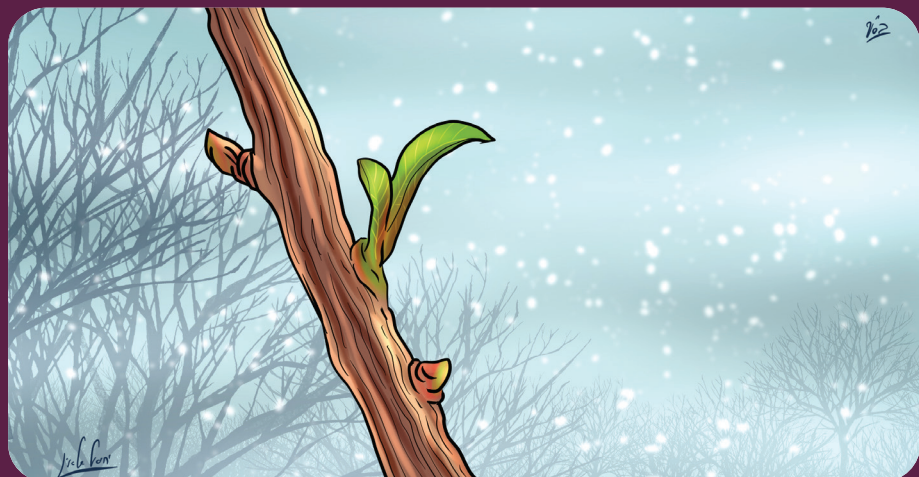
לא מספיק האמנתי בזה. והנה, תראה את כל הבית-דין נסער מחתיכת הלבנה החיוורת שמצאו, ומחליטים שהכל נהיה על ידה מקודש!

הלבנה לא מושלמת. כולנו מתפללים כל חודש שתתמלא סוף סוף פגימתה ולא יהיה בה שום מיעוט. אבל בינתיים אנחנו אומרים ללבנה: תסתכלי על מעט הטוב שלך, אם תסתכלי על זה יש סיכוי טוב שזה יתקן את פגמך לגמרי!

רק עכשיו היא מבינה, שכאשר מיעטו אותה ונתנו לה את הכוכבים כדי לפייסה התכוונו לנקודות טובות המנקדות בניצוצי אור את שמי הלילה, ובהם צריך להתנתח. אם התמקדי בנקודות האור – הן יתרבו

לצעירי הצאן

לא מתחשב בכלום ו... מהתחלה

בכל יום אנו יוצאים ממצרים הפך, דהינו ההסתרה והיבש, מתחדשים ונעשים כריה חדשה. ההתחדשות הנה חלק חשוב מאוד בעבודת השם, ולכן מביאים את הבכורים בשמחה מיוחדת, כי אנו מאוד מחשיבים את העבודה שהעץ היה בלי פירות ולמרות זאת חלה בו התחדשות ושוב הוא מתחיל לתת פירות... מתוך מאמר ראש הישיבה

ילדה או פאה

97 שנים למסירת ה"עצי חיים" מסיגנט צ"ל - שב"ק ו' שבט תשס"ג - ו' שבט תרפ"ו

קראה אל האם המאושרת: לבשי אותי! לפחות רק פעם אחת!

כשהאמא רצתה לחזור וללבושה היא נזכרה בעיניה הצוחקות של בתה החמודה והחליטה, בלב שלם: על אלף פאות אוותר, ולא אחזור לימים החשוכים והעצובים של חשוכות-בנים.

אך הפאה לא נכנעה והמשיכה לסנוור ולפתות את האם, עד שזו נכנעה לרמיזותיה ולבשה אותה על ראשה בידיים רועדות.

והטרגדיה לא איחרה לבוא.

כעבור פחות משבוע ניגשה האם אל מיטתה של בתה החמודה ששכבה ללא נוע וגילתה כי היא קרה לגמרי. היא שבקה חיים לכל חי.

זעקות השבר שיצאו מבית הזוג השכול היו איזמות. לא ניתן לשער את הצער הנורא שההורים האבלים עוברים, ובמיוחד האמא המסכנה שבמו ידיה הפרה את ההבטחה וגרמה לפטירתה של ילדתה בבית עיניה.

ככלות ימי האבלות נכנס האב השבור אל הרבי ושאלתו בפיו: "אני מצדיק עלי את הדין; לא

שמרתנו את ההבטחה ורק אנו אשמים בהסתלקותה של הילדה. אך למה זה היה כה פתאומי? למה לא נתנו לנו איזשהו רמז משמים כדי שנדע לתקן את דרכינו?!"

הרבי השתתף ביגונו הנורא והשיב בצער: "קבלה בידינו, 'אז טשעפען מיט אל לבוש איז א גרויסע סכנה' [-להציק ו'להתעסק] עם לבושים - זו סכנה גדולה]. כל עוד שהיא הלכה עם הפאה הנכרית לא רצו משמים להענישה למרות שאנו קיבלנו לאוסרה, מאחר שיש מתירים את לבישתה; אך מאחר והחלה להתלבש כהוגן וחזרה בה, הכניסה את עצמה לסכנה גדולה שאלו תוצאותיה..."

והחי יתן אל ליבו.

(מקור: "אלה מסעי", עובדות שיספר בנו ה"ברך משה" בנסיעתו לאירופה להשתטח על קברות אבותיו)

רבי חיים צבי טייטלבוים צ"ל מסיגנט

נולד: י"ג [או י"ט] שבט תרמ"א, בטעטש שבהונגריה. **פטש החזק:** היה גאון מופלא ונדיר ושקדן עצום.

עוד דודים: נישא בגיל 14.

על העדה: התמנה לאדמו"ר בגיל 24, לאחר פטירת אביו ה"יטב לב".

זרעו לברכה: הותיר שני בנים [הראשון נרצח בשואה, השני הוא ה"ברך משה" מסאטמר] ו-5 בנות [אחת מהן נישאה לרבי מצאנז-קלויזנבורג].

נפטר: בן 46

חתנו רבי יקותיאל יהודה מצאנז-קלויזנבורג ישן עמו פעם מסוכות וסיפר שכן היתה שנתו: הוא החל לקרוא את פרשת "שמע", קרא מילה או שתיים טוב ושוב, ואז התנמנם כביכול בדביקות. כסדר הזה המשיך עד סוף הפרשה, ואז קם כארי והחל את סדר יומו...

כל שמרדכי התאמץ לשוות לעצמו פנים שמחות ולסלק את העצבות מליבו - לא עלה בידו.

בהגיעו לביתו פגש באווירה קודרת אף יותר. אשתו שהתה בבית הגדול והריק כל היום ושירתה תדיר בתוך החיסרון הגדול שלה: חסרון פרי בטן.

הכל, הכל הם מוכנים לעשות כדי לזכות לילדים. "לך אל הרבי!" היא ביקשה ממנו חזור ובקש, אך ההבטחה-ברכה המיוחלת בוששה מלבו. פעם אחר פעם הרבי בירך בשפה רפה, והישועה לא הגיעה.

...

תן כדי הרהוריה נשמעו פסיעותיו של מרדכי מתקרבות אל הבית, אך הפעם הן נשמעו שונות מתמיד: מהירות, זריזות, אפילו עוללות במקצת. האשה הביטה בתמיהה דרך החלון וראתה את בעלה מתקרב אל הבית בצעדי ריקוד. "יש ישועה!" פתח את הדלת בסערה. נוות הבית תלתה בבעלה מבט שואל, וזה לא איחר מלהסביר: "כמו בכל תקופה נדנתי לרבי שליט"א שיברכני ויבטיחני בילדים, אך הפעם זה הצליח!"

"אני לא מאמינה!" השיבה האשה בתדהמה, אך מרדכי התעקש: "כן, כן! הרבי אמר שאם תבטיחי להתחיל ללבוש מטפחת במקום הפאה שלראשך את ודאי תפקדי בילדים!".

בום.

זה קשה, קשה מאוד לוותר על המראה שהתרגלה אליו במשך שנים כה רבות. אבל מאידך, ילדים! זרע של קיימא!

היא נזכרת בדרשות הרבות של הרבי שהיה דורש בעינים: "כל אחד הרי יודע שעם פאה אסור ללכת, זהו איסור גמור כפי שפסק ה'דברי חיים'!". היא נזכרת בפעמים הרבות שנמנעה ממנה הכניסה לעזרת-הנשים מחמת לבישתה פאה, היא נזכרת בסיפוריה של בת הרבי שתיארה איך הרבי בודק כל בגד (!) שהן קונות ורק לאחר אישורו שהן בתכלית הצניעות הן רשאיות ללבוש, והחליטה: "זהו, אני שומעת בקול הרבי, אני מפסיקה ללבוש פאה וחוזרת למטפחת הישנה והאהובה".

מרדכי בעלה שש ושמה, הוא רץ חזרה אל הרבי להודיע על החלטתה של אשתו, והרבי אישר בהחלטיות: יהיו להם ילדים. בקרוב.

...

כעבור פחות משנה התקיים "קידושא רבה" מפואר בבית מדרשו של הרבי מסיגנט, כשמרדכי מסתובב בבית המדרש כחתן זורח וכולם מקיפים אותו ושומחים בשמחתו, וכך גם אשתו בעזרת הנשים.

בתם היחידה של מרדכי ואשתו היתה עבורם כל עולמם. הם השקיעו בה את כל חייהם וחניכיה למופת, ואכן היא גדלה וצמחה לתפארת הוריה והסבים המרוצים משני הצדדים.

הפאה מצידה עמדה מיוותמת בצד הארון, ומידי פעם

הכי קרוב - הכי מפנק

הזמינו עכשיו חדר במלון שמאחורי הצינור!

050-4141-497

avraham201@gmail.com

מיטות קינג סייז

סאונה ומקוה מטאור

ארוחת כיד המלך

הכי קרוב לצינור

8 LANDAU

לנדאו - הבית שלכם באוהן

החיים בהלכה

בהכוננת הרה"ג ר' בצלאל נהרי שליט"א, דמו"צ קהילת 'זכרון ישעיה' - אלעד

שאלה:

ביום חול, בסיום ברכת "השכיבנו" אמרתי בטעות "הפורס סוכת שלום" וכו' במקום "שומר עמו ישראל לעד". מה עושים?

תשובה:

תתקן את עצמך מיד, ואם עבר "תוך-כדי-דיבור" יצאת בדיעבד.

הרחב דבר:

תחילה נביא את המקורות לשינוי השבתי המוכר לכולנו, שבשבת אנו מסיימים אחרת את ברכת "השכיבנו".

שינוי החתימה בברכת "השכיבנו" בשבת אינו כתוב בגמרא בפירוש, ולכן היו מדינות שנהגו לחתום בשבת כרגיל "שומר עמו ישראל לעד".

אמנם הטור (או"ח סי' רסז) כותב שבשבת יש לשנות את הסיומת של הברכה ולומר "הפורס סוכת שלום עלינו ועל כל עמו ישראל ועל ירושלים", ומביא שכן כתוב במדרש, שבשבת אין אנו צריכים שמירה כי השבת שומרת [ולכן אין צורך לומר "שומר עמו ישראל לעד"]. וכן מביא מתלמוד ירושלמי (המסוטס בידי הראשונים אך אינו בירושלמי שלפנינו) בו אמר במפורש שבשבת משנים מ"שומר עמו ישראל לעד" ל"הפורס סוכת שלום".

יהודי ששינה בשבת ומחמת רגילות הלשון חתם כמו בחול "שומר עמו ישראל לעד": אם נזכר תוך-כדי-

דיבור [כדי אמירת "שלום עליך רבי ומורי"] יתקן את עצמו מיד, ואם נזכר לאחר מכן לא יחזור ויצא ידי חובה (משנה ברורה סי' רסז סק"ט).

מקור הדין הוא ב"כלבו" (סי' לה), שמסביר את הטעם לכך שיצא בדיעבד, מאחר ויש הסוברים שלכתחילה חותמים בשבת כמו בחול, לכן בדיעבד אינו צריך לחזור אם עשה כדבריהם.

לפי הנ"ל כתבו הרבה אחרונים (ראה יביע אומר ח"ח או"ח סי' יא אות כט, אשי ישראל פכ"ח הע' פב, ועוד) שהוא הדין להיפך, אם ביום חול סיים "הפורס סוכת שלום" וכו' במקום הסיומת היום-חולית הרגילה, יצא ידי חובה מאחר ובהרבה מקורות נזכר שאומר "הפורס" בין בחול ובין בשבת (ראה שם הפניות למקורות), לכן בדיעבד סומכים על שיטה זו ואין חוזרים ומתקנים.

לסיום נציין את דעת ה"כף החיים" (סי' רסז סק"ט) שגם אם טעה בשבת וסיים כמו בחול, יאמר שוב "ופורס עלינו... הפורס סוכת שלום" בלי שם ומלכות, כי על פי דברי האר"י יש טעם לומר בשבת "הפורס". אמנם יש שפקפקו על דבריו מטעם שאסור להפסיק בין גאולה לתפילה. ואכמ"ל.

ניצוץ לשבת

מתוך גיליון 'ניצוץ', מגזין הלב לכל המשפחה

גם ביסקוויטים אין

לסובב בין החסידים ולכבד איש ואיש כרצונו, לא חלפו דקות והפח התרוקן כליל! הבטתי מהצד ברבי שמואל לראות כיצד יגיב למעשה זה, שהרי מדובר היה במזון היחיד של ילדיו לימים הקרובים, וראה זה פלא: כשהבחין באיש ובפח המתרוקן החל לצחוק בקול גדול...

הנהגות נחקקו בלב. הרבי מאלכסנדר שליט"א בשיחתו ל"ניצוץ"

"רבי שמואל, כמו שברור לכל מי שהכיר אותו, היה רחוק בכל מאודו מצחוק ובטח שלא אלו ספיקא. אלא מאי? בכדי לשבר כל מידה של קפידא או ספיקא של כעס על איש מישראל, פצח בצחוק של המתקח..."

"עבורי כנער צעיר, רבי שמואל והליכותיו היו 'מסכת מידות' מהלכת!"

(מתוך שיחת קדשו ל"ניצוץ", מגזין "ניצוץ" תשרי תשע"ה)

”דוע בקרב חסידים ברסלב כי הרה"ח רבי שמואל היה נוהג לעלות יחד עם בניו לאתרה קדישא מירון כמה ימים לפני ראש השנה, והיה שואל שם כל עשרת ימי תשובה עד לאחר יום הכיפורים. בימים ההם שררה עניית נוראה, ובכל הימים האלו התקיימו רבי שמואל ובניו מביסקוויטים 'וינברג' ומעט ירקות שהיו קונים מערביי האזור.

ברסלב כי הרה"ח רבי שמואל היה נוהג לעלות יחד עם בניו לאתרה קדישא מירון כמה ימים לפני ראש השנה, והיה שואל שם כל עשרת ימי תשובה עד לאחר יום הכיפורים. בימים ההם שררה עניית נוראה, ובכל הימים האלו התקיימו רבי שמואל ובניו מביסקוויטים 'וינברג' ומעט ירקות שהיו קונים מערביי האזור.

"אני זוכר פעם, שהיה אחד שחמד לו לצון ולקח את פח הביסקוויטים שהיו מיועדים לבניו של רבי שמואל והחל

פתגם השבוע

חשוב מאד

לחזור עם הילדים על מה שלמדו בכתה

מתוך הספר 'פיקדון משמים', המדריך המושלם לחינוך. מאת ראש הישיבה הרב שמואל שטרן שליט"א

**להצלחת ולרפואת
הרב אליעזר בן עמיא שליט"א**
נתן בת בת-שבע ואדל בת דבורה ציפורה רחמים
לכל הישועות

העלון נתרם השבוע

להצלחת
משפחת אוקן

להצלחת
משפחת שרון

להצלחת
משפחת שילר

**להשכרה בכל יום
בשעות הערב**

בית מדרש מתאים לאירועים קטנים
באזור מאה שערים
עזרת גברים ועזרת נשים בנפרד
לפרטים: 054-8475902

הקדיש את חייו לרבי שמעון

עובדיה ז"ל להתמודד אך הוא בעיניו הרחומות היה רואה את הדברים ברוח של שמחה. "המיקום של ה'הכנסת אורחים' נד זוע ממקום למקום" הוא סיפר. "בתחילה הכנסת האורחים עברה לכניסה למושב מירון, אחרי כן הייתה ממוקמת בסמוך למפעל 'שזיפרון' שבמעלה הישוב". בהמשך הוא פונה גם משם בהוראת גורמי תיירות שונים, שפינו בדרך לניקוי וצחצוח ציון הרשב"י גם כמה מבנים בלתי חוקיים, ובכללם את של חבה.

על הישועות העוטפות אותו כל רגע היה מספר רבי עובדיה: "הייתי חייב לאנשים אלפי שקלים אבל ישועת ה' כהרף עין. ההיענות הציבורית לתרומות תמיד בוא תבוא. מדי עת מגיעים בעלי-ממון ותוחבים שטרות מכובדים. יום אחד הגיע מישוהו עתיר-ממון לכאן, לאוהל הכנסת

הוא שכב במחלקה "האחרונה" בהדסה עין כרם כשגופו מחובר למכשירים. ד"ר וקסלר שטיפל בו חרץ את אחריתו: "יש לך ימים ספורים לחיות", והדיע לו בצער.

ואז הוא החליט לעזוב את בית החולים ולנדוד לצפון הארץ להשתטח על ציונו של הרשב"י זע"א, שם נדר שאם ייושע וימצא מזור למחלתו הריהו מבטיח להיות עזר כביכול לתנא האלוקי ולהקדיש את חייו על מנת להכניס את האורחים העולים מירונה.

מאז חלפו עשרות שנים של חיים בנס כשהוא מקדיש את כולו למען האורחים של רשב"י, עד שהשבוע, שנים ארוכות יותר ממה שחזו הרופאים, הלך לעולמו איש החסד רבי עובדיה חבה ז"ל, מאנשי מירון הידועים ביותר ובעל הכנסת האורחים הוותיקה והמסורתית.

הכל התחיל מרשב"י

אם נקלעתם למירון במשך עשרים השנים האחרונות שעות ספורות טרם פרסה השבת את כנפיה ולא הספקתם להתארגן לסעודות שבת, הכנסת האורחים של רבי עובדיה חבה הייתה מחכה לכם בצמוד לציונו של התנא הקדוש.

בלון גז זעיר, מים העוברים דרך צינורות המחברים לרכבים מקרטעים שמהווים מחסן זמני לתכולות השונות, ופלטות רחבות וגדולות שקולטות את סירי-הענן המהבילים.

אין מי שלא הכיר את השם המקומי 'הכנסת האורחים של עובדיה' במירון. תחת סככה אוורירית הסוככת על האורחים הרבים שצובאים על המקום, ישובים העולים לציונו של התנא האלוקי זע"א וסועדים אחרי בואם מהדרך הארוכה.

והכל התחיל מאז הנס בציון הרשב"י. "רק הבטחתו להכניס אורחים" שיחזר תמיד רבי עובדיה ז"ל, "וקיבלתי את חיי במתנה. מאז אני לא זז ממירון ומאכיל את העולים לציון 365 יום בשנה".

הכנסת אורחים ניידת

עד לתקופות האחרונות ממש הוא היה עושה את המלאכה בעצמו. "אני יכול להביא אנשים שיסייעו לי בקביעות" הוא היה אומר. "יש אנשים שיסייעו לי מעט לכסות השולחנות במפת ניילון לבנה קלילה, אבל אין לי משכורות לתת להם. בשונה ממפעלי הכנסות האורחים שיש באזור המעניקים לעובדיהם משכורת נאותה".

גם מול גורמי חוק אטומים ואבייר-לב נדרש רבי

ח' הרבה מעבר לתחזית הרופאים. רבי עובדיה ז"ל במירון

האורחים, הביא לי את כרטיס האשראי שלו ופקד עליו 'תגהך עד שזה לא יעבור'... וכך הווה באמת. פעם לקח אותו יהודי עשיר שראה את פעילותו לחנות המכולת, שם פרע מחובו 30,000 ₪ באחת.

הצדיק מחזיר לו טובה

"יש לנו 'משאיות' של ישועות שאינן לפי הטבע כלל", היה עובדיה מספר לכל. "פעם הגיע לכאן אדם עם רעייתו הנישאת על כיסא גלגלים. הצעתי לו שיתרום לנו מדי חודש כמה שיוכל ויחפון, וודאי יראה ישועה. הוא תרם כל ראשית שנה על כלל החודשים, ולא להאמין: אף שהרופאים קבעו ברורות כי זהו שיתוק לכל החיים, היא קמה וגם ניצבה על רגליה! אבל אין בכלל מה להתפעל, הרי זה ברור שמי שמשמח את הצדיק ודואג לבאים על קברו הצדיק מחזיר לו טובה בחזרה", סיים ר' עובדיה וחזר לערבב את הסירים לקראת שבת.

השבוע הלך רבי עובדיה חמה לעולמו אחרי שנים ארוכות של חסד, כשהוא נטמן בבית הקברות הסמוך לציונו של רשב"י, ממש מאחורי ציונו של יוחנן הסנדלר. תנצב"ה.

כולל יום שישי

דרושים תורמים עבור בשר, דגים, יין, סלי מזון, ושאר ירקות ומוצרים לחלוקה לכבוד שבת קודש עבור 50 אברכים מתמידים המתמסרים ללימוד התורה הקדושה בשעות הבוקר מידי יום שישי בכולל 'נחלי נצח'

לתרומות: 053-31-25231

הספרים והדיסקים של הגה"ח
רבי שמואל שטון שליט"א
אצלכם בבית

